

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupen Mgr. Lukášem Venclem, advokátem se sídlem Beroun-Závodí, Pražská 212/38, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci s e v r a c í zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, který mu bude vyplacen z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů po právní moci tohoto usnesení.**
- IV. Právní zástupkyně žalobce se vyzývá, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení sdělila soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou, ve znění doplněného vyjádření ze dne 24.5.2016, domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřoval jednak v jednání Policie ČR, jímž bylo M. H. dne 27.1.2016 při kontrole hlídkou Policie ČR odňato žalobcovo vozidlo zn. AUDI A6 ALLROAD, SPZ X (dále jen „předmětné vozidlo“), neboť bylo považováno za důležitou věc pro trestní řízení a dále v tom, že mu Policie ČR odmítla předmětné vozidlo vydat. Přestože k žádosti připojil kupní smlouvu ze dne 25.1.2016 a prohlášení smluvních stran, kterými jednoznačně prokázal své vlastnictví k předmětnému vozidlu.

Žalobce v žalobě uvedl, že výše uvedeným jednáním Policie ČR bylo zasaženo do jeho základních lidských práv a svobod, zejména do jeho vlastnického práva. Zdůraznil, že orgány činné v trestním řízení by měly respektovat princip proporcionality, tj. že zajištění věci by mělo trvat jen po dobu, jež je nezbytně nutná pro účely trestního řízení. Připustil, že mu bylo Krajským státním zastupitelstvím v Brně sděleno, že na výše uvedeném postupu policejního orgánu nebylo shledáno žádné pochybení, a že v trestním řízení vedeném proti M. H., tj. původnímu vlastníku předmětného vozidla, bude navrhován trest propadnutí předmětného vozidla. Zásadně nesouhlasil s tím, aby M. H., který je stíhán pro trestní čin

maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 trestního zákoníku, byl uložen trest propadnutí věci. Nad to, pokud je vlastníkem vozidla žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě se žalobou nesouhlasil. Uvedl, že je nepřipustná, když spisového materiálu je zřejmé, že příslušníci Policie ČR v této věci vystupovali jako orgány činné v trestním řízení. Poukázal na množství judikatury Nejvyššího správního soudu, a to například rozhodnutí ze dne 31.5.2011 č.j. 1As 46/2011-79 a ze dne 21.8. 2003, č.j. Na 579/2003-8 a zdůraznil, že ani ze soudního řádu správního ani z žádného jiného zákona nevyplývá, že by správní soudy měly kompetence přezkoumávat postupy orgánů činných v trestním řízení. Závěrem shrnul, že v tomto posuzovaném případě Policie ČR je v pozici orgánu činného v trestním řízení, a proto její postup nepodléhá přezkumu soudu ve správním soudnictví. S ohledem na výše uvedené navrhl soudu, aby žalobu jako nepřipustnou dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. odmítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Dne 27.1.2016 byl dálničním oddělením Velký Beranov, odborem služby dopravní police Krajského ředitelství Policie kraje Vysočina vydán příkaz k odnětí věci ze č.j. KRPJ-171-7/TČ-2016-160041 z něž soud zjistil, že předmětné vozidlo, bylo dle § 79 odst. 1 trestního řádu po předchozím souhlasu státního zástupce odejmuto M. H., jako věc důležitá pro trestní řízení, neboť tento je podezřelý, že by dále v trestné činnosti za použití předmětného vozidla.

Dne 29.1.2016 žalobce požádal písemně o vydání předmětného vozidla Policii ČR.

Podáním ze dne 2.3.2016 státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočka Jihlava uvedla, že postup Policie ČR, kterým nedošlo k vydání předmětného vozidla shledává správným.

Podle § 41 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“) nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Soud se tedy nejprve zabýval posouzením úkonů, které provedl žalovaný a u kterých se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem. Pokud by šlo o úkony orgánů činných v trestním řízení, správní soud by neměl pravomoc posuzovat a přezkoumávat jejich zákonnost. V této souvislosti soud zejména odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.9.2014 č.j. 4 As 129/2014-40, v němž Nejvyšší správní soud výše uvedenou problematiku shrnul: „*Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 21. 8. 2003, č. j. Na 579/2003 - 8, uvedl: „Nejvyšší správní soud (jakož i ostatní soudy činné ve správním soudnictví) vedou řízení a rozhodují ve věcech, které jim zákon svěřuje (pravomoc soudů, § 4 soudního řádu správního). Do této pravomoci patří (mimo jiné) rozhodovat o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů tam, kde někdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím správního orgánu a domáhá se žalobou toho, aby takové rozhodnutí bylo zrušeno. Ze soudního řádu správního ani z žádného jiného zákona nevyplývá, že by mu byla založena jakákoli kompetence rozhodovat ve věci samé v soudně trestních věcech nebo ve věcech přestupkových. Stejně tak ale není v pravomoci Nejvyššího správního soudu přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení, ani prošetřovat a vyřizovat stížnosti*

na tvrzený nesprávný postup správního orgánu. Soud na sebe nemůže vztáhnout pravomoci kontrolní nebo dozorcí, protože mu je zákon nesvěřil. „Prošetření případu“ a zjednání nápravy jinou formou, než kterou by připouštěl zákon, tedy správnímu soudu nepřísluší.“ V rozsudku ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 28/2008 – 29, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „stěžovatel kasační stížností zpochybnil závěr krajského soudu, podle nějž posuzovaná věc nespadá do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Krajský soud v této souvislosti poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. Na 579/2003 - 10 (www.nssoud.cz), podle nějž ze soudního řádu správního ani z žádného jiného zákona nevyplývá, že by správním soudům byla založena kompetence rozhodovat ve věci samé v soudně trestních věcech nebo ve věcech přestupkových, přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení nebo prošetřovat a vyřizovat stížnosti na jejich tvrzený nesprávný postup. Podobný závěr, byť ve vztahu ke státnímu zastupitelství, nikoliv k Policii ČR, učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, č. j. 6 As 58/2004 - 45 (č. 1407/2007 Sb. NSS), a na půdorysu řízení o ochraně před nezákonným zásahem také v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Aps 2/2004 - 69 (č. 623/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzované věci neshledal důvodu, aby se od své ustálené judikatury odchýlil. Jakkoliv na základě této judikatury nelze učinit závěr, že je jakékoliv rozhodnutí Policie ČR, resp. jakýkoliv postup či nečinnost Policie ČR, vyňato z přezkumu soudů ve správním soudnictví, lze uzavřít, že je tomu tak v případech, kdy se Policie ČR nachází v pozici orgánu činného v trestním řízení. Stěžovatel se domáhal přezkumu rozhodnutí, kterým bylo odloženo jeho trestní oznámení, tedy ve věci, kde Policie ČR vystupovala právě v roli orgánu činného v trestním řízení.“

Shodný závěr zaujal Nejvyšší správní soud v rozhodnutích ze dne 27.10.2005, č.j. 6As 58/2004-45, rozsudku ze dne 28.4.2005 č.j. 2Aps 2/2004-69 a usnesení ze dne 21.8.2003, č.j. Na 579/2003-10.

V posuzovaném případě již z příkazu k odnětí věci ze dne 27.1.2016 č.j. KRPJ-171-7/TČ-2016-160041 je zřejmé, že předmětné vozidlo je věc důležitá pro trestní řízení. Navíc ani žalobce v žalobě nezpochybňuje skutečnost, že Policie ČR jak odnětí předmětného vozidla, tak jeho nevydání uskutečnila v rámci probíhajícího trestního řízení jako orgán činný v trestním řízení. Přičemž z výše uvedené judikatury jednoznačně vyplývá, že správní soud není oprávněn ke kontrole zákonnosti a přezkoumávání postupu policejních orgánů v rámci trestního řízení, což konstatoval i ústavní soud v rozhodnutí III. ÚS 1974/09.

Soud tedy uzavírá, že tím, že příslušný orgán Policie ČR vydal příkaz k odnětí věci ze dne 27.1.2016 a nevydal žalobci předmětné vozidlo, se jednalo o provedení služebního zákroku v rámci trestního řízení, při kterém nevystupovaly orgány Policie ČR jako správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a § 82 s.ř.s. Jelikož trestní řízení, v jehož rámci byl předmětný úkon proveden, není výkonem veřejné správy, proto zdejšímu soudu nesvědčí pravomoc přezkoumávat tyto úkony orgánů činných v trestním řízení. Pokud by tak soud učinil, došlo by k porušení základních principů a zásad trestního řízení vyplývajících z trestního řádu a k nepřístupnému zásahu do působnosti orgánů činných trestnímu řízení.

Soud podotýká, že problematika sporného vlastnického práva k předmětnému vozidlu nemá na předmět tohoto řízení žádný vliv. Řešení této otázky bude předmětem jiných soudních řízení.

O nákladech řízení ve výroku pod bodem II. usnesení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

O vrácení soudního poplatku zaplaceného z podané žaloby soud rozhodl ve výroku pod bodem III. usnesení podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.

A výrokem pod bodem IV. usnesení soud zároveň vyzval právní zástupkyni žalobce ke sdělení bankovního spojení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. června 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková